

-

Antarktis

Staden exploderar i ljus och avspärningar och krossat glas över avenyn, den sommaren du börjar gå omkring med en solblekt karta över Antarktis i bakfickan på dina trådslitna blåjeans och memorerar alla havsströmmarnas rörelsemönster. Hela din längtan projiceras på denna avlägsna värld av kalla grafiska mönster, med den kemiskt blå oceanen, isblocken som slumrar nästan helt dolda av saltvattnet. Pingvinerna i sina kostymer och apelsingula näbbar promenerar runt i ditt huvud och du sluter dina ögon mot taket och trafiken slutar aldrig väsnas genom väggarna.

Du säger att utbildningen är manipulation, propagandaspridning och ett effektivt sätt att hålla världens befolkning under kontroll med fiktiva fakta om en fiktiv historia och en fiktiv värld. Därför tillbringar du dina dagar i en bunker fylld av sladdar, bläckpennor och sprutor över golvet. Väggarna är tunga och tapeterna hänger i illaluktande flagor, uppstoppade rävar blänger kallt från fallfärdiga hyllplan, det finns en stark stank av inrökt ångest och nya ekosystem utvecklas i kaffekopparna. Jag klarar inte av att tillbringa mer än några timmar åt gången i din psykotiska värld av kaos och förvirring, du klistrar upp tusen polaroider på isblock, sydsken och döda pingviner längs väggarna och jag får svårt att andas när du skakar så. Det knastriga bruset, de iskalla färgskalorna tilltalar dig och du skrattar hest och torrt åt solljuset, framtiden och allt egentligen.

Jag berättar om världen för dig, om barnen som skriker i höghusen, spårvagnsrälsen som är blodkärl av metall över gatorna och nätterna som är fyllda av knivar och trasiga strumpbyxor. Du nickar och sliter sårskorpor från händerna, dina strumpor har rosa prickar och hål på hälarna. Jag säger att Göteborg är som ett ruttnande lik, uppsprättat och vanställt till oigenkännlighet. Att staden kommer förstöra mig. Att den redan gjort det. Du säger:” Kom in i mörkret. Det finns inget att frukta.”

Jag bränner mina blommiga klänningar, det luktar plast och förfall. Höghusen är skeva fingrar mot molnen, det är dödliga kemikalier gör solnedgångarna vackra, har jag hört. Jag skapar solnedgångar och drar in förstörelsen i lungorna, det svider och jag hostar oprofessionellt.

Fem år senare: Vi skulle till Antarktis, du och jag. Du hade chokladbruna höftben och inga framtidsutsikter. Döden rökte stillsamt under dina ögonlock. Jag hade klaustrofobi och var besatt av svartvita fotografier. Vi föll isär. Vi nådde aldrig fram. Det var en dröm, en skrattretande utopi. Mina blodkärl bultar gröna under huden, när jag sväljer mina sista tabletter och de klumpar sig som moln i halsen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Camomilla med Poeter.se id #25034 innehar upphovsrätten